

И бихъ желалъ: дано твоето племе
разбрало е върховния си дългъ.
и твоятъ име не ше посрами!

Майсторъ Лалйо.

Познавамъ си народа, както зная
душата си. Живота си за него
обрекълъ съмъ. Той съ две нѣща живѣй:
религия и обичъ къмъ труда.
Безъ черкова — безвѣрие го чака;
а безъ земя — пиянство и безпѣтство!

Султана.

Добре, добре! И още отъ сега
желанный храмъ ти имашъ въ обетъ.
Въвъ твоето любимо родно село
Черковенъ домъ ще дигнешъ ти на воля.

Майсторъ Лалйо.

Тѣй съмъ щастливъ, че липсватъ ми слова
възторга си чрезъ думи да предамъ.
Позволи ми да падна на колѣне
и азгустейши скути да цѣлуна.

Султана.

Не; намъ се пада да сведемъ чела
другарски ний предъ нашия Аллахъ.

Майсторъ Лалйо.

(Задъханъ отъ вълнение):

Падишахъмъ, да знаешъ колко сила
ми вдъхнаха твоитѣ царски думи!
Азъ чувствувамъ какъ растне моя духъ
Засилвамъ се, за подвизи и трудъ!
Жамията азъ виждамъ тѣй висока,
че ти кога изкачишъ се надъ ней,
а пѣкъ отъ тамъ, где ше издигна храмъ
застана азъ и двама се погледнемъ —
пространството не може ни поцречи,
та нашитѣ разбрали се сърдца
да размѣнятъ възторзи на гърди.

Султана. Да бжде тѣй, мой майсторе великъ.
Мечтитѣ ни нека да станатъ плътъ.

(Мълчание)